

Dublin t/r – en resa med komplikationer

Själva Convention hade gått som smort, det var både roligt, stimulerande och något ansträngande att mingla med c:a 1700 systrar från världens alla hörn (nåja, långtifrån alla men en hel del "hörn"). Jag reste ensam, som ersättare för vår klubbpresident Susanne Hagen, och kände ingen av delegaterna utom vår unionspresident Ingrid Ljunggren samt Reidun Anderssen från Haldenklubben. Dessa två hade jag bekantat mig med under Strömstadsklubbens sommarmöte i juli. I Conventionvimlet hade jag som hastigast träffat de svenska delegaterna för gruppfoto på torsdagen; sedan blev det en lugn och trevlig stund i baren på mitt hotell med Inger Lorentzson (Motala) och Margareta Bernås (Falkenberg). På fredagskvällen hängde jag med Inger på en tågresa med ånglok norrut längs kusten – tänk er ett tåg fullproppat med pratglada Soroptimister, vilken ljudnivå ihop med ångvisslan!

Efter den formella avslutningen av Convention kom den stora festmiddagen som den sociala finalen. För att ha som minne och visa mina klubbsystrar tog jag en del bilder, först från minglet med i synnerhet de afrikanska damernas fantastiska klädsel – vilka färger! Och senare blev det några videosnuttar från de olika dansnumren inklusive publikens deltagande, men dessa bilder och filmer fick jag tyvärr aldrig se igen. Varför? undrar ni. Det återkommer jag till.

Jag hade via vår WhatsApp-grupp läst om delegaters olika problem med själva resandet - bortkomna väskor, förseningar, missade byten och extra övernattningar (Ingrid Ljunggren fick t ex en natt på Sheraton i Amsterdam, hennes resväska kom aldrig till Dublin). Själv var jag rätt nöjd med att flyga direkt Oslo - Dublin t/r med bara handbagage, det funkade fint men innebar en övernattning på Gardermoen på ditvägen. På hemvägen skulle jag ta mig med tåg till Oslo C och sedan med ett sent kvällståg till Halden, där min man Ola skulle hämta mig; vi har sedan bara 3,3 mil över gränsen hem till Strömstad.

Det var alltså på hemresan som mina problem startade. Med mycket god tid före avresa stod jag och väntade på flygbussen utanför Convention Centre, men ingen buss dök upp. En taxi med en vänlig chaufför stannade och upplyste mig om att hållplatsen var flyttad en bra bit längre bort, så jag hoppade in. Väl i taxin satt jag och fumlade med kontokort och kontanter, men eftersom jag hade euro över kunde jag betala kontant. Det var då min "plånbok" med mobil, kontokort och körkort måste ha halkat ut på sätet ... men glad i hågen tog jag mig till incheckningen och ställde mig i en jättelång kö till Norwegians desk. Där stod också Reidun och Karin från Haldenklubben, vilket skulle bli min räddning. Men inte förrän "safety control" upptäckte jag att mobilfodralet var borta, och ni kan tänka er min panik. Sånt får bara inte hända!

Nåväl, för att göra en lång historia kort: Tack vare den omtänksamma Reidun, som betalade för macka på planet och tågbiljetter till Oslo och vidare till Halden samt visade mig vägen till rätt perrong, så kom jag ända till Halden, där Ola väntade i bilen. Men Reidun själv skulle ta sista kvällståget till Halden, eftersom hon ville vänta på Karin, som hade blivit av med sin väska på ditvägen och stod och parlamenterade med SAS-personalen, vilket tog en evig tid. (De som åkt med SAS svor på att det var sista gången!)

Som grädde på moset måste jag få berätta om själva finalen: Strax före Fredrikstad körde tåget över en ko(!), blev stående och fick så småningom backa (över kossan, vi märkte guppet) till Råde, dit

några taxibilar hade kallats sent på söndagskvällen för att köra oss vidare. Snälla norska ungdomar lånade ut sina mobiler så att jag kunde ringa Ola som tålmodigt väntade i bilen, och framåt två på natten var vi äntligen hemma. Puh!

Och min mobil, vart tog den vägen? Ingen vet, men taxichaffisen hade ringt Ola från mitt nummer och även skickat honom ett sms om att han hittat frugans mobil i sin taxi - sen ingenting. Men om han hade varit skum hade han väl inte hört av sig, tänkte vi optimistiskt. Nåväl, kort och telefon spärrades, inget konstigt var draget från mitt konto, men efter några dagars fruktlös efterforskning gav jag upp och skaffade en ny mobil. Då hade just åskan slagit ner och slagit ut vårt wifi, vilket inte gjorde livet lättare, men när nu tre veckor har gått efter min enorma klantighet har äntligen ordningen återställts. Någotsånär. Nytt kontokort, nytt bank-id, ny mobil med det mesta från den förra nedtankat från något mystiskt moln – ja, nästan alla bilder och filmer – utom de allra senaste. De från avslutningen med Convention Dinner, de som jag så gärna hade velat se igen och visat upp. Tråkigt, men jag fick i alla fall inte Covid! Och jag törs inte tänka på hur jag hade kommit hem utan hjälp av Reidun ...

Ja, det här var min personliga reseberättelse. Om innehållet i själva Convention får andra berätta mera. Jag vill bara tillägga att jag nästan blev chockad av Alaskas presentation av nästa Convention ombord på en lyxkryssare – hur tänker de?

Med vänliga Soroptimisthälsningar

Annika Wendler Svensson

Vice president i Strömstads Soroptimistklubb